

Rob Adriaens

De Reis van Thijs

©2021 Rob Adriaens

ISBN : 9789464357363

Eerste druk: augustus 2021

Dit is een uitgave van:

Uitgeverij Eigenboekuitgeven.com

KvK: 17242319

contact@eigenboekuitgeven.com

www.eigenboekuitgeven.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopiëren, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1: De Ruigte.....	6
Hoofdstuk 2: Het Land langs de Rivier.....	25
Hoofdstuk 3: De Geest van de dikke Hertog.....	47
Hoofdstuk 4: De Strijd der Dwergen.....	66
Hoofdstuk 5: De IJzeren Poort.....	84
Hoofdstuk 6: In Klein-Azië.....	104
Hoofdstuk 7: In de Wildernis van Sin.....	122
Hoofdstuk 8: De laatste Etappe.....	141

Hoofdstuk 1: De Ruigte

Bovenaanzicht

Van bovenaf ziet alles er overzichtelijker uit. Net als op een landkaart waarop alle kleine dingen worden weggelaten en alleen de belangrijke zaken worden weergegeven. Bomen lossen op in bossen, weilanden vormen patronen die aan een dambord doen denken en rivieren stromen naar het oneindige. Wat moet het mooi zijn om zo hoog te vliegen dat je kan zien wat er voorbij de horizon is.

Boerderij De Ruigte ligt in een laaggelegen gebied, midden tussen de weilanden. Achter de boerderij staat een grote houten paal. Deze houten paal was jaren geleden door de bewoners van de boerderij opgericht in de hoop dat vogels er een nest zouden bouwen en dat gebeurde ieder jaar opnieuw. Ook dit jaar streek in het vroege voorjaar een grote wit-zwarte vogel neer op de paal en deze bouwde er een groot rond nest. Hij haalde takken en ander nestmateriaal uit de hele omgeving om zijn kunstwerk steeds hoger op te stapelen. Dag na dag werd het nest groter. Tegen de tijd dat hij klaar was, kwam er nog zo'n prachtige wit-zwarte vogel met brede vleugels aanvliegen. De eerste vogel stond rechtop in het nest en legde zijn kop in de nek om zijn partner te begroeten. Zij beantwoordde zijn roep, landde op het nest en keek of het wel stevig was gebouwd. Het nest doorstond haar test en daarmee zijn we aan het begin van dit verhaal.

Enkele weken later keek een donzig grijs kuiken voor het eerst over de rand van het nest naar beneden. Een tractor reed over het weiland onder hem. Achter de tractor hing een machine met scherpe punten.

De machine draaide het afgemaaide gras om zodat het beter kon drogen. Het gras danste in de lucht. Spreeuwen volgden de tractor en streken daar neer waar het gras net was neergedwarreld uit de diepblauwe voorjaarslucht.

Het erf van de boerderij zag er een beetje rommelig uit. Er stond een hooiberg met een dak erboven dat rustte op vier palen en dat naar boven en naar beneden kon worden bewogen met katrollen. Een groepje kippen scharrelde er rond, nauwlettend in de gaten gehouden door een haan. Langs de boerderij liep een weg en iets verderop overspande een bruggetje een klein riviertje. Een oud en verroest molentje stond naast het bruggetje en als er wind was, pompte dat piepend en krakend water omhoog van de ene naar de andere sloot. Rondom het riviertje lagen de ruige graslanden die een bonte verzameling aan kleuren kenden. Sommige waren groen tot bijna blauw van de zegge, andere rood van de zuring en weer andere geel van de boterbloemen. Er waren er ook die bijna helemaal wit kleurden van de pluizige bolletjes van het veenpluis dat er zo overdadig groeide. Achter de ruige graslanden lagen weilanden waarop de kleurenpracht ontbrak. Deze weilanden bestonden uit één enkele tint groen en waren het domein van zwart-witte koeien. Aan de horizon waren aan weerszijden van de graslanden beboste heuvels. Verder dan die bossen kon je vanaf het nest op de paal niet kijken.

Het kuiken zag er lang niet zo mooi en deftig uit als zijn ouders. Hij had meer weg van een hoopje watten. Zijn nek oogde onhandig lang, zijn vleugels waren nog onvolgroeid en zijn snavel was wel lang, maar niet zo mooi oranje gekleurd als die van zijn ouders. De snavel was vrijwel helemaal zwart. Zijn poten leken te lang voor het nog kleine lijf. Eigenlijk is het best vreemd dat zulke mooie vogels, zulke lelijke kuikens

krijgen. Het sprookje van het lelijke kleine eendje zou net zo goed over deze vogels kunnen gaan als over zwanen.

Thijs, zo heet de jonge vogel, was de eerste weken helemaal afhankelijk van zijn ouders. Zij hielden hem warm, brachten hem voedsel en bewaakten het nest. Dat de bescherming van zijn ouders nodig was, had Thijs gemerkt want op een dag werd het nest belaagd door een groep van wel zes andere wit-zwarte vogels. Het waren jongvolwassen vogels die in groepjes rondtrekken en proberen soortgenoten van hun nest te verdrijven. De zes vlogen eerst in wijde cirkels rond het nest. De ouders van Thijs lieten hun geklepper horen ten teken dat er voor de zwervende vogels niets te halen viel, maar dat joeg hen nog niet weg. De zes bleven rond de paal vliegen en ze maakten duikvluchten richting het nest. Met hun lange snavels maakten de zwervers pikkende bewegingen naar Thijs. Maar hij had geluk, zijn ouders werkten samen om het nest vastberaden te verdedigen en uiteindelijk gaven de zwervers het op. Ze trokken verder, op zoek naar nesten die makkelijker over te nemen zouden zijn. Vanaf dat moment wist Thijs dat hij bij zijn ouders veilig was en dat hij het alleen niet zou kunnen rooien in de wereld buiten de beslotenheid van De Ruigte. Toch zou de tijd dat hij zichzelf zou moeten redden sneller komen dan hij op dat moment kon denken.

Een windhoos

De eerste weken kon Thijs zelf nog niet zoveel, maar hij groeide wel flink. Vanaf het moment dat de zon als een rode bal aan de horizon verscheen totdat deze weer aan de einder verzonk, waren zijn ouders druk in de weer. Om beurten verlieten ze het nest om in de ruige graslanden op zoek te gaan naar voedsel: sprinkhanen, kikkers, muizen, regenwormen, jonge weidevogels, alles werd naar het nest gebracht. Thijs begon af en toe zijn vleugels te spreiden en ermee te klapperen. Na enige tijd oefenen lukte het om voorzichtige sprongen te maken op het nest. Zijn poten kwamen daarbij even van de grond, eerst kort, daarna steeds wat langer. 's Nachts waren zijn ouders altijd op het nest. Dan rustten ze uit, maar ook rustend bleven ze waakzaam. In de nacht loerden er allerlei gevaren, zo vertelden zijn ouders. Marters zijn in staat om in de paal te klimmen en een jonge vogel van het nest te roven. Als een kuiken uit het nest valt, dan sluipen er op de grond vossen rond. Maar het grootste gevaar komt van boven, vertelden zijn ouders, van roofvogels, maar vooral van de grote gehoornde uil die in de nacht vanaf een afstand het nest in de gaten kan houden en dan op een onbewaakt ogenblik geruisloos komt aanvliegen. Zo'n uil kan een jonge vogel zo van het nest sleuren met zijn grote klauwen. Aan een volwassen vogel zal de uil zich echter niet zo makkelijk vergrijpen en daarom bleven zijn ouders 's nachts op het nest om over hem te waken.

En toen werd het die bewuste dag in juni. Een broeierig warme dag, met temperaturen ruim boven de dertig graden. Het was de hele dag al benauwd. De koeien en schapen op de weilanden zochten de schaduw op en hijgden zwaar onder het warme weer. De atmosfeer voelde drukkend warm en de lucht boven de weilanden trilde van de hitte. Vogels hielden hun snavel open om warmte kwijt te raken. De hele natuur leek te zuchten onder de verzengende hitte. Vanaf het nest

had Thijs een goed uitzicht op de ruige graslanden en de bossen op de heuvels aan de horizon. Hij zag hoe die horizon gedurende de dag steeds wat vager leek te worden. Het was heilig, alsof er iets in de lucht hing dat het zicht vertroebelde. In de verte zag Thijs wolken ontstaan, witte wolken die in de verte omhoog torenden. In de middag ontstonden er steeds meer van zulke wolken en ze groeiden snel in omvang, waarbij ze aan de bovenkant een soort kantelen leken te hebben. Witte torens van een spookachtig kasteel dat onheilspellend boven de graslanden uitgroeide tot enorme afmetingen. De lucht aan de horizon werd donkerder en de kleuren veranderden. Blauw werd melkwit, melkwit werd grijs en grijs werd zwart. Boven de inktzwarte lucht tekenden zich scherpe witte lijnen af die als een plafond boven de donkere lucht leken te hangen. Daaronder stroomden witte wolken als een waterval over de zwarte lucht heen. Het onheil kwam snel dichterbij.

De ouders van Thijs hadden de weersverandering gezien en ze streken neer op het nest. Ze drukten hun lijven laag tegen het nest aan en verstopten hun kop in hun veren. Thijs bevond zich onder hun vleugels. Hij stak zijn kop af en toe onder hun verenkleed uit om te kijken naar wat er zou gaan gebeuren. Wat er precies op hen afkwam wist hij niet, maar het was duidelijk dat ze zich schrap zouden moeten zetten. De witte wolkenwaterval werd voorafgegaan door enkele felle windstoten. Thijs voelde de koude lucht die met de harde windstoten langs hem heen stroomde. De paal bewoog op en neer bij de windstoten, het hout kraakte en takken waaiden van het nest af. De vogels hadden grote moeite om zich op het nest in balans te houden. Voorzichtig keek Thijs met één oog onder zijn vleugel door. Hij zag dat aan de onderzijde van de wolk een stukje naar beneden uitstak en dat stukje werd snel groter. Het leek naar beneden te grijpen als een

reusachtige stofzuigerslang. Het uitsteeksel begon te draaien en groeide uit tot een slurf. Thijs zag dat de slurf de grond raakte in een nabijgelegen weiland. Hooi vloog bij de mond van de slurf in het rond, een afrastering werd uit de grond getrokken en een houten schuur werd uit elkaar gerukt. Het versplinterde hout werd als luciferhoutjes meegetrokken en danste rond de mond van de slurf. Thijs zag de slurf langzaam richting De Ruigte bewegen. De bomen naast de boerderij werden uit de grond getrokken, lantaarnpalen vielen om en vonken spatten af van de knappende elektriciteitskabels. De slurf schoof vlak langs De Ruigte heen. Dakpannen werden van de schuur afgetrokken en vlogen rond alsof het papieren vliegtuigjes waren. Thijs zag de slurf recht op het nest afkomen. Het monster maakte een oorverdovend lawaai. Grommend van razernij trok het door het weiland. De paal kraakte in al zijn voegen. Nog slechts enkele tellen en de slurf zou de paal bereiken. Thijs' hart stokte in zijn keel toen het puin, dat rond de slurf omhoog werd geworpen, het nest bereikte. De paal schommelde nu niet meer, maar helde alleen nog piepend en krakend in één richting over. Het monster trok de takken uit het nest en slingerde ze in het rond. Toen er op het allerlaatste moment geen houden meer aan was, verlieten zijn ouders het nest. Ze vlogen op en vluchtten weg van het nest dat helemaal uit elkaar werd getrokken. Thijs wilde hen volgen, maar vliegen lukte niet. Hij kon niets anders doen dan zich aan de resten van het nest vastklampen en wachten op wat er zou volgen. Het laatste wat Thijs hoorde was een krakend geluid. De paal brak. Thijs stortte met nest en al naar beneden. Hij voelde hoe de wind aan zijn veren en aan zijn vleugels rukte. Toen werd hij verzwolgen door de donkere muil van het monster. Alles tolde om hem heen. Daarna werd alles zwart.

Alleen

Het kon enkele seconden hebben geduurd of enkele minuten, misschien uren. Thijs was alle besef van plaats en tijd verloren toen hij bijkwam en zichzelf terugvond in een sloot. Hij schudde zijn veren uit. Hij was er een paar kwijtgeraakt merkte hij, maar verder leek hij wel in orde. Het duurde even voordat hij zich herinnerde wat er was gebeurd, maar toen wist hij het weer. De donkere lucht, de slurf die zich vastzoog aan het aardoppervlak, de zwarte muil van het monster dat hem wilde opslokken. En daarna niets meer.

Thijs keek om zich heen. De lucht was helemaal tot rust gekomen. De zwarte wolk was verdwenen en de lucht was helderblauw. Er was geen zuchtje wind meer. De zon stond aan het hemelgewelf te schijnen alsof hij nooit had plaatsgemaakt voor die verwoestende storm. Overal lagen afgewaaide takken en omgevallen bomen die als luciferhoutjes leken te zijn geknakt. Niet ver van hem vond Thijs de restanten van wat de verroeste molen moest zijn geweest die tegenover het nest had gestaan. Meteen zochten zijn ogen het nest, maar daar waar de paal had gestaan, was niets meer te zien. De schuur van de boerderij stond nog wel overeind, al keek Thijs recht in een leeg geraamte van balken. De dakpannen waren vrijwel allemaal verdwenen. Er liep een makkelijk te volgen spoor van verwoesting door het landschap, alsof een reus met een enorme sneeuwschuiver zich een weg door het landschap had gebaad. Het spoor was van achter de boerderij vandaan gekomen waar het dwars door de bomenrij langs de weg was gebroken. Vandaar liep het vlak langs de schuur door het weiland tot voorbij de sloot waar Thijs in terecht was gekomen. Hij strompelde uit de sloot en voelde dat iedere beweging die hij maakte hem pijn deed. Hij probeerde zijn kop in zijn nek te leggen om naar zijn ouders te kleppen zoals hij hen ook had zien doen als ze elkaar zochten, maar het lukte niet. Hij kon nog

niet kleppen. Hij zag nergens iets dat aan zijn ouders deed denken, ze leken van de aardbodem verdwenen. Met een brok in zijn keel liep hij poot voor poot door het weiland, richting de plek waar het nest op de paal was geweest. De paal was aan de onderzijde afgebroken, zag hij. Het hout was onder het geweld van de windhoos versplinterd. Het nest was helemaal verdwenen. Langzaam maar zeker drong het besef tot hem door. Zijn ouders waren er niet meer. Hij was alleen en hij wist heel goed dat hij nog te jong was om voor zichzelf te kunnen zorgen. De wereld die hem van boven op het nest zo aangenaam had geleken, was nu plotseling een onbekende en gevaarlijke wereld geworden waar overal gevaar op de loer kon liggen.

De roffelaar in het riet

Thijs stond stil voor zich uit te staren bij de resten van de paal. Hij wist niet wat hij moest doen. In de verte kwamen enkele mensen naar buiten. Ze bekeken het dak van de schuur dat bijna alle pannen miste. Even ging het door hem heen dat hij naar hen toe zou kunnen gaan, de mensen zouden hem kunnen helpen. Zijn ouders leken altijd een soort van onzichtbare band te hebben gehad met mensen en Thijs wist dat de meeste andere dieren die band niet hadden. Zij waren zonder uitzondering bang van de tweevoeters die er niet voor terugschrokken hen achterna te zitten of zelfs hun complete leefomgeving te vernietigen. Iets in hem hield hem tegen. Nee, mensen zouden hem niet helpen.

Terwijl hij zo doelloos in het weiland stond, had hij niet door dat hij werd gadeslagen. Op één van de paaltjes die het prikkeldraad bij elkaar hadden moeten houden, zat een klein vogeltje. Het was zwart, wit en een klein beetje grijs. Het vogeltje had voor zijn lengte een behoorlijk lange staart die voortdurend naar boven en weer naar

beneden bewoog. Vanaf het paaltje bekeek het vogeltje Thijs aandachtig. 'Waar kijk je naar?' vroeg Thijs toen hij het vogeltje in de gaten kreeg. 'Ik weet het al', voegde hij er zelf maar aan toe. 'Naar iemand die niet weet wat hij moet beginnen.' Het vogeltje leek medelijden te hebben. 'Je ziet eruit alsof je wel wat hulp kunt gebruiken', sprak het vogeltje. 'Ben je je familie kwijt?' Thijs knikte. Het vogeltje had meteen geraden wat er loos was. Het sprong een paar keer rond en zijn staart veerde daarbij druk op en neer. Het vogeltje leek diep na te denken, terwijl hij Thijs aandachtig bestudeerde. 'Ik wil je graag helpen', sprak het vogeltje. 'Ik kan er alleen niet wijs uit worden tot wat voor soort jij hoort'. 'Soort?' vroeg Thijs. 'Ja, soort', sprak het vogeltje. 'Ik bijvoorbeeld ben een kwikstaart. In de weilanden en op de erven van de boerderijen hier wonen een heleboel kwikstaarten. Ze zijn niet allemaal familie van mij, maar wel mijn soortgenoten. Verderop bij de nieuw gegraven beek wonen ook nog gele kwikstaarten, dat zijn verre neven van ons. Maar tot welke soort jij behoort, ik weet het niet...'. Er viel een stilte. Thijs wist het zelf ook niet. Zijn ouders waren groot, veel groter dan deze kwikstaart, en ze hadden een lange snavel, maar tot wat voor soort dat gerekend moest worden wist hij niet.

'Aha, ik weet wat we gaan doen', sprak de kwikstaart plotseling alsof hij een heldere ingeving had gekregen en terwijl hij nog steeds druk kwispelde met zijn staart. 'Lange poten, een lange nek, een grote snavel.... Ik heb gehoord van een vogel die er ook zo uit ziet. Ik heb hem alleen nog nooit ontmoet.' De ogen van Thijs begonnen te stralen. De woorden van de kwikstaart betekenden dat hij zijn ouders misschien snel weer zou kunnen zien. Hij wilde meteen wel vertrekken. 'De vogel die we zoeken woont diep in de ruige rietlanden hier verderop. Hij zal moeilijk te vinden te zijn. Ga maar na, ik heb hem nog nooit gezien, terwijl iedereen weet dat hij zich daar schuilhoudt. Het is een

mysterieuze vogel.’ Thijs kreeg nu toch wat twijfels. Zijn ouders hadden zich nooit verborgen gehouden, in tegendeel, zij stonden hoog op een paal zodat ze vanuit de wijde omtrek voor iedereen te zien waren. Een andere mogelijkheid zag hij echter niet en van binnen brandde hij van verlangen om met zijn ouders herenigd te worden. ‘Ik wil op zoek naar de vogel waarover je spreekt’, zei hij tegen de kwikstaart. ‘Wil je me helpen hem te vinden?’

En zo gingen ze op weg naar de ruige rietlanden. Thijs stapte met zijn lange poten door het weiland en de kwikstaart vloog steeds een eindje voor hem uit om verderop op hem te wachten en druk met zijn staart heen en weer te wuiven. ‘Je moet weten’, sprak de kwikstaart, ‘dat alle natuur hier nieuw is.’ ‘Nieuw?’ vroeg Thijs. ‘Is natuur niet iets dat er altijd is geweest?’. ‘Jawel’, vervolgde de kwikstaart, ‘vroeger was er meer natuur, tenminste dat heb ik horen zeggen van mijn ouders en die hebben het weer horen zeggen van hun ouders en die weer van hun ouders. Het schijnt dat hier vroeger een heel groot moeras was met veel meer vogels en dieren dan er nu zijn. Toen kwamen de mensen en zij groeven hier overal sloten en in het midden een kanaal. Het moeras stroomde leeg en de grond droogde uit. Men stak de grond af en stookte het op in kachels. Het land dat hier ooit was, is opgestookt en verdwenen. Wat achterbleef waren kale weilanden en kaarsrechte sloten en dijkes. Maar nu hebben de mensen het moeras weer wat teruggebracht.’

Ze liepen nu door het riet. Dat ging heel langzaam want de rietstengels waren meer dan twee meter hoog. Thijs hoorde van alles om hem heen ritselen. Links en rechts van hem waren geluiden, soms heel dichtbij, maar toch lukte het hem niet de bijbehorende geluidsbronnen te vinden. Hij vond het spannend. ‘Hoe vinden we die

vogel?’ vroeg hij aan de kwikstaart. ‘We doorzoeken het riet en we moeten goed luisteren naar geluiden. De vogel die we zoeken maakt een roffelend geluid, alsof hij met takken op een holle boomstam slaat. Als we dat geluid horen, moeten we er goed opletten en dan in de richting van het geluid lopen.’ Zo probeerden ze een hele tijd hun weg te vinden door het riet. Overal leken kleine dieren weg te springen als zij langskwamen. Thijs had niet gedacht dat er zoveel leven was in die rietlanden, maar het wemelde ervan. Na een hele tijd hoorden ze eindelijk een diep geluid dat deed denken aan het roffelen op een boomstam. Thijs keek naar de kwikstaart, maar die gebaarde hem stil te zijn. De kwikstaart luisterde aandachtig naar het geluid om te bepalen waar het vandaan kwam. ‘Die kant op’, zei hij na een hele poos beslist tegen Thijs en ze trokken verder door het riet. Weer even later hoorden ze het geluid opnieuw. Het klonk nu harder, dichterbij. Ze waren in de goede richting gelopen. Thijs vond het geluid op een misthoorn lijken. Behoedzaam gingen ze op het geluid af totdat ze op een plek kwamen waar ze wat vrij zicht hadden op het riet. Nieuwsgierig keek Thijs in de richting waarin de kwikstaart keek. Die bestudeerde het riet langdurig en heel aandachtig, maar Thijs zag niets. Toch klonk het diepe, klokkende geluid nu heel dichtbij.

Na een tijdje tikte de kwikstaart Thijs aan en gebaarde hem in een richting te kijken. Thijs speurde in het riet. Hij moest zijn ogen goed samenknijpen want aanvankelijk zag hij niets anders dan rietpluimen. Hij tuurde een hele tijd, totdat hij zag dat niet ver van hem vandaan een grote vogel heel stil tussen het riet stond. Zijn veren waren bruin en geel van kleur met hier en daar wat zwart. De vogel hield zijn lange puntige snavel recht omhoog gericht. Op die manier viel hij helemaal niet op tussen het riet. Thijs begreep meteen dat deze vogel iets mysterieus over zich had, hij was vrijwel onzichtbaar in het riet.